

SOEVEREINITEIT & SOLIDARITEIT

e-nieuwsbrief van de Vlaams-Socialistische Beweging

Nationale soevereiniteit Internationale solidariteit!

zondag

30 maart 2014
Brussel
11u. Jubelpark

In deze
niewsbrief:

- * In het verweer tegen BAM (blz. 2)
- * Interview Miel Dullaert "Nieuw Klimaat" (blz. 5)
- * PvdA in Brussel (blz. 14)
- * Ferdinand De Bond (blz. 16)
- * Europees arbeiderscongres (blz. 18)
- * Colofon en kalender (blz. 22)

De Vlaamse Regering nam onlangs de beslissing om in de kwestie rond het Oosterweeldossier te gaan voor het veelbesproken en bekritiseerde 'BAM-tracé'. Dit tracé zou de beste oplossing zijn om het aanslepende verkeersinfarct in en rond Antwerpen op te lossen. Maar dat tracé was niet de beste keuze, zeggen verschillende actiegroepen en burgerbewegingen die al jaren campagne voeren tegen het BAM-tracé en voor het alternatieve Meccano-tracé. Op 5 maart nam er een druk bezochte informatieavond plaats in het Hortacafé in Antwerpen, georganiseerd door Ademloos en stRaten-generaal, twee van de actiecomités.

De verkiezingen komen er aan en dat is te merken aan het partijpolitiek geruzie om de inmiddels al beruchte Oosterweelverbinding, ooit het vlaggenschip van de mobiliteitsvisie van de Vlaamse regering. Sp.a en Open VLD lijken wel de kampioenen te zijn van 'tsjeverij' in dat dossier, veel meer dan CD&V die voor de verandering er eens beschuldigd van kan worden zeer consequent te zijn geweest: onwrikbaar voor het BAM-tracé. Oppositiepartij Open VLD was altijd een groot voorstander van het BAM-tracé, maar schaart zich als oppositiepartij nu samen met Groen achter de kritische stem. Kritisch, met een kleine 'k' weliswaar, eerder gedreven door de nood aan profileringsdrang dan door echt inhoudelijke kritiek. Sp.a heeft inmiddels al meermaals het geweer van schouder veranderd, klemgezet tussen loyaliteit aan de regering waar de partij aan deelneemt, en de eigen Antwerpse achterban. Dat begon al voor de volksraadpleging van enkele jaren geleden: toenmalig burgemeester Patrick Janssens verwoordde de door zijn partij gesteunde regeringsbeslissing met 'walk and don't look back', maar tijdens de campagne voor de volksraadpleging trok de sp.a wel mee op pad om de burgers van een nee-stem te overtuigen. Die er ook gekomen is. Nu, enkele jaren later, kiest de regering (inclusief sp.a) dan toch voor het BAM-tracé. Maar "verzet zich niet tegen bijkomende berekeningen voor de alternatieve Oosterweeltracés, als het maar zonder tijdverlies gebeurt". Groen en Open VLD (!) vragen zulke extra studies, CD&V en N-VA wijzen die resoluut van de hand. De scheidingslijn meerderheid-oppositie lijkt duidelijk van veel doorslaggevend belang te zijn dan argumenten. Inderdaad: de verkiezingen zijn in aantocht.

Net als in het dossier rond de havenuitbreiding blijkt hier ook hoe diep de kloof tussen burger en politiek wel gaapt. De meer dan volle zaal van het Hortacafé (enkele honderden aanwezigen) op 5 maart was er een voorbeeld van. Politici om het debat aan te gaan waren er niet. Een uitgebreid verslag van de avond -

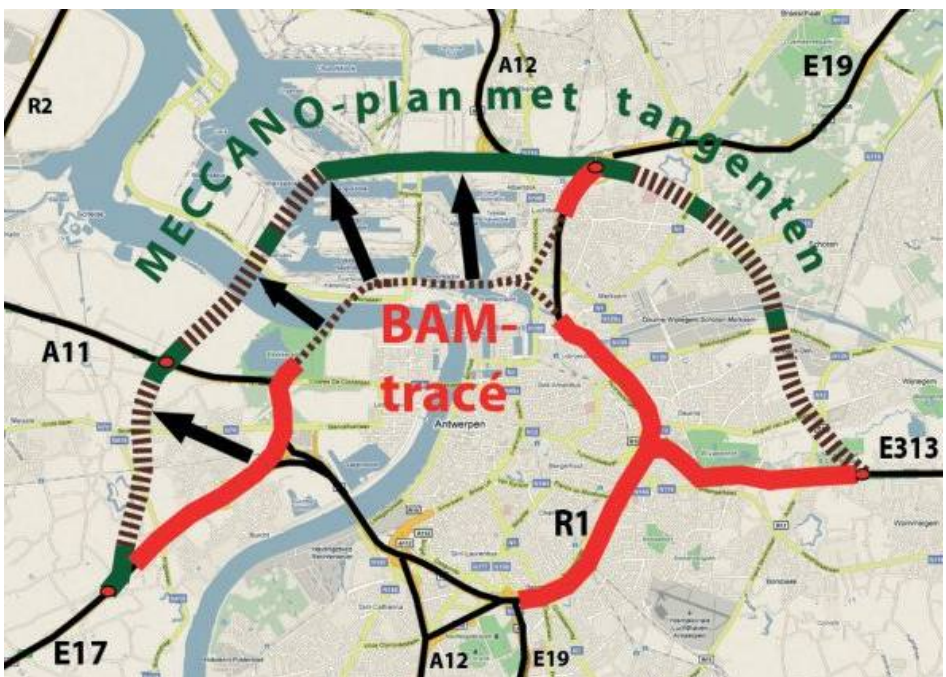
alsook de nagenoeg volledige uiteenzettingen op video - kan je lezen en bekijken op de webstek van Ademloos (<http://www.ademloos.be/>). Op te merken valt dat de keuze van de Vlaamse Regering zoals verwacht vooral is ingegeven door economische motieven (en dan vooral de belangen van de internationale bedrijfswereld) en geenszins die van de bevolking. Dirk Avonts, professor huisartsgeneeskunde, gaf een uiteenzetting over de impact op de gezondheid en de zeer bedenkelijke normen en conclusies die het MER rapport hanteert. Avonts is voor de volledigheid zelf een OCMW-raadslid voor Groen, maar zijn argumenten waren niet ingegeven door electorale motieven. Gezondheid en leefbaarheid was ook het kernthema van de uiteenzetting van Manu Claeys van stRaten-generaal, die dieper inging op de gevolgen van het BAM-plan voor de buurt rond het Sportpaleis in Merksem. Het Mecanno-tracé voorziet een overkapping van de ring, wat een kleinere impact zal hebben op de gezondheid en de leefbaarheid in Antwerpen, maar in aanbouw duurder zal uitkomen (met dien verstande dat de feitelijke kostprijs van het BAM-tracé eigenlijk nog steeds een mysterie is, en naar goede gewoonte wel weer duurder zal uitvallen dan de cijfers die nu de ronde doen). Al deze argumenten worden ook naar voor geschoven door Groen en PvdA, deze waren reeds van het begin actief tegen het BAM-tracé. Ook Vlaams Belang wijst het BAM-tracé af en kiest voor het Meccanotracé.

Een gedetailleerder en technischer kritiek op het BAM-tracé is te vinden op de webstek van Ademloos en van stRaten-generaal.

Voor ons is het alleszins duidelijk dat bepaalde economische belangengroepen wederom primeren op de belangen van de bevolking, zowel de lokale Antwerpse bevolking als geheel Vlaanderen. Niet alleen wordt de mening van de burgers straal genegeerd, zelfs vanuit economisch standpunt gaat het om een absurde politiek, vergelijkbaar met de alsmaar minder steekhoudende onverzettelijkheid van de regering in het dossier rond Doel en de Waaslandse polders. De houding van de regering kan best verklaard worden als een zich ondergeschikt stellen aan de neoliberale economische politiek die heel Europa in de greep heeft. De regering gaat immers uit van een scenario van toenemende 'mobiliteit', lees: deregulering en delokalisering, waardoor er steeds meer vrachtwagens over onze wegen moeten bollen. Vrachtwagens die de containers zullen aan- en afvoeren die vanuit de nieuwe dokken in de havens vertrekken. De Waaslandse actiegroep Derde Generatie wees er al eerder op dat met een hypothetisch op volle capaciteit draaiend Saeftinghedok, dat het grootste containerdok ter wereld moet worden, het aantal per jaar verwerkte containers in de haven zou stijgen van 8 miljoen naar 30 miljoen. Dat betekent dat er dan elke seconde een container (een vrachtwagen dus) uit de haven vertrekt, over de Antwerpse ring. Blijkbaar is dit wat de Vlaamse regering onder 'economische groei' verstaat. Aan alternatieve transport-

methodes denkt deze regering niet, en al helemaal niet aan de vraag of zo'n gigantische groei aan import en export wel noodzakelijk is. Want, achter deze containertrafiek schuilt een zeer cynisch verhaal van delokalisering, massaal verlies aan jobs en de massale import van producten uit landen met zeer bedenkelijke sociale en milieuwetgeving.

In dit opzicht is ook het Meccano-tracé geen echt duurzame oplossing, want dat tracé gaat even zeer uit van de huidige economische politiek en een voorziene groei in containertrafiek. Een echt duurzame oplossing voor de verkeersproblemen is enkel mogelijk wanneer er wordt gewerkt aan een duurzaam economisch beleid dat durft vragen stellen bij de mondiaal opgelegde dogma's van het neoliberalisme. Maar dat zit er niet direct aan te komen. Het Meccano-tracé is dan alvast een beter alternatief dan het BAM-tracé en daarom onderschrijven wij de kritiek en de eisen van de actiecomités.

Het BAM voorstel en het Meccano voorstel. Kaart van Ademloos.

Beweging

Interview Miel Dullaert in 'Nieuw Klimaat'

In het VVO-tijdschrift "Nieuw Klimaat" van december verscheen een interview met Miel Dullaert, met goedkeuring van de redactie van Nieuw Klimaat publiceren we het ook in onze nieuwsbrief.

[\(http://www.verbondvlaamsoverheidspersoneel.be/\)](http://www.verbondvlaamsoverheidspersoneel.be/)

Arbeidersbeweging en Vlaamse Beweging

Wat zijn volgens jou, NU en de komende jaren, de voornaamste uitdagingen waarvoor de vakbonden staan?

Miel Dullaert (M.D.): Die uitdagingen zijn nauw verbonden met de evolutie van de economie en het algemene sociaal-politiek kader. Vlaanderen heeft een specifieke evolutie doorgemaakt in vergelijking met omringende landen: het dominante syndicalisme is cultureel- ideologisch van christelijke signatuur in vnl. een kmo-land, met een sterke dienstensector én industriële kernen van vnl. multinationals rond de grote steden. Er zijn grote veranderingen in de sociale samenstelling van de Vlaamse arbeidersklasse sinds vorige eeuw. Wie in zijn familie – of vriendenkring rondkijkt, ziet vooral mensen die arbeiden in de dienstensector (banken, overheid, onderwijs, zorgsector, media, ziekenhuizen, ...) en nog weinigen in de industriële sectoren, de maakindustrie. Het is een grote uitdaging van de vakbondwereld om op die gewijzigde samenstelling aangepaste antwoorden te geven.

Ook de structuur van het kapitalisme is gewijzigd. De vakbonden hebben in de vorige eeuw hun macht opgebouwd binnen het Belgisch staatsbestel. Zij werden ingekapseld in het radarwerk van de Belgische staat en kregen een stem in de uitwerking van het sociaaleconomisch beleid in ruil voor de aanvaarding van de heerschappij van de bourgeoisie. Het moet worden erkend dat de machtspositie die de vakbonden in de staat hebben verworven mede de welvaartsstaat heeft mogelijk gemaakt. De kaarten liggen sinds het neoliberalisme in de jaren tachtig van vorige eeuw van start ging anders. De Belgische bourgeoisie werd op zijn beurt ingekapseld in het internationaal kapitaal. Vandaag zien we dat de banken, energie, huisvuilophaling, de Vlaamse havens, het onderzoekswerk aan de uniefs onder invloed of zelfs controle staan van buitenlandse economische groepen. Dat maakt ook dat de machtspositie van de Belgische vakbonden ondermijnd is. Ze zijn van partners

geëvolueerd naar het ondergaan van de dictaten die elders worden beslist (Ford Genk bijv.).

Vandaag ligt de grootste uitdaging op Europees vlak waar de machinerie van de EU een beleid uitvoert dat frontaal ingaat tegen de bestaande welvaartsstaat. Met hulp van de nationale politieke klasse legt de EU de staten maatregelen op waar de burgers amper iets van weten. Wie kent immers iets van het soberheidsverdrag dat voorziet – indien de negen Belgische parlementen dat goedkeuren – permanente bezuinigingen zullen mogelijk zijn? En de EU zelfs de begroting zal goed- of afkeuren! Of het in de steigers staande transnationale verdrag tussen de EU en de VSA? Er worden maatregelen voorzien die als een atoombom zijn voor de sociale zekerheid en de welvaartsstaat. Multinationals zullen nationale staten voor de rechtbank kunnen slepen indien zij de neoliberale recepten met wetgeving doorkruisen.

De EU voorziet vandaag: vrij verkeer van personen waarvan vnl. mensenhandelaren, misdaadorganisaties en een patronaat op zoek naar goedkope arbeidskrachten profiteren. Samen met maximale privatisering van de openbare diensten heeft dit een enorme impact op de kwaliteit van de werkgelegenheid en dienstverlening naar de Vlaamse burger. Hier ligt de grootste uitdaging voor de vakbonden: hoe het verzet organiseren tegen deze EU- pletwals? De uitdagingen voor de vakbonden en gans de werkende bevolking zijn immens.

Zie je de 'alternatieve' burgerbewegingen hun traditionele rol overnemen?

M.D.: Burgerbewegingen kunnen een belangrijke complementaire rol spelen, maar ik zie ze niet de rol van de vakbonden overnemen. Toch zouden de vakbonden naar de burgerbewegingen toe hun soms sektarische gedrag moeten overwinnen. Neem bijvoorbeeld de recent opgerichte Alliantie D19-20 (<http://www.d19-20.be>). Die Alliantie ageert tegen de ultraliberale dominantie aan de EU-top. Het blijkt nu dat binnen de vakbondswereld slechts enkele beroepscentrales en –sectoren aan deze Alliantie en de blokkering van een aantal kruispunten in Brussel op 19 december jl. deelgenomen hebben. De ACOD-LRB- Brussel en de Franstalige CNE (LBC) van het ACV speelden een cruciale rol. Ondanks propaganda in hun vakbonden is de rest van het ABVV en het ACV niet gevolgd.

Tegelijk zie je toch ook goede samenwerkingsvormen ontstaan met nieuwe sociale bewegingen i.v.m. rechtvaardige fiscaliteit, milieu, derde wereld,...

Je was actief in de KWB en in de Kommunistische Partij? Hoe sta je tegenover het idee van een eenheidsvakbond zoals in Duitsland?

M.D.: Het was de tijd van de jaren zestig van vorige eeuw toen de syndicale strijd van mijn vader op het werk als ACV-er hem in contact bracht en samenwerking met linkse, communistische syndicalisten, die zelfs vrienden aan huis werden. En dat in volle Koude Oorlog, waar communisten voorgesteld werden als mannen met een mes tussen hun tanden. Er was de bevrijdingstheologie waar naar een synthese werd gestreefd tussen marxisme en christendom. In landen van Afrika, Latijns Amerika waren er links-nationalistische experimenten waar we toen solidair mee waren. Er was heel wat in beweging toen. De idee dat de samenleving kon veranderd worden ten goede leefde sterk. En de Communistische Partij o.l.v. Jef Turf ademde een open sfeer die aansloot bij de Vlaamse werkelijkheid en een zelfstandige eurocommunistische koers wilde varen. Hij trok heel wat intellectuelen aan, hij was zeer bedrijvig in de sociale strijd en als kernfysicus tegen de kernenergie. Ik ontdekte toen ook de Rode Vaan, het Vlaams Marxistisch Tijdschrift...

Over al dan niet een eenheidsvakbond kun je discussiëren. Er zijn verschillende vakbonden, grote en kleine. De sociale geschiedenis in Vlaanderen is anders dan in de ons omringende landen. Ze is wat ze is. Ik denk dat we vooral moeten beseffen dat we de sociale en economische belangen van de werknemers verdedigen. Zolang er maar eensgezindheid is over de grote uitdagingen (zie boven) en de wil om actief op te komen voor de werkende mensen. Trouwens, er is al in grote mate van convergentie over de grote sociaal- economische dossiers. Ik zie liever in Vlaanderen vakbondseenheid dan een eenheidsvakbond.

Zie je, zonder daarbij een partijpolitiek verband te leggen, nog een toekomst voor een dieprood socialisme, voor een collectivisering van de productiemiddelen? Of anders gezegd kan Marx opnieuw actueel worden?

M.D.: Marx is al actueel! De uitgeverijen in Berlijn kunnen de vraag naar marxistische boeken niet volgen. Latijns Amerika kleurt rood. Heel wat volkeren gaan in de meest gevarieerde vormen in verzet tegen de kleptocraten en hun maffiose vrienden. Zelfs liberale extremisten zeggen dat de a-sociale regering Di Rupo 'marxistisch' is. In Das Kapital zegt Karl Marx honderdvijftig jaar geleden: "Kapitaal is dode arbeid; het kan zoals een vampier, alleen bestaan door levende arbeid uit te zuigen". Is er iets actueler? Het huidige kapitalisme is een failliete boel die de werkende bevolking doet lijden en de superrijken gelukzalig maakt en zelfs beloont voor hun misdaden (bankiers bijv.). Sommige geleerde economen zoals Paul De Grauwe zeggen zelfs dat het

“kapitalisme moet gered worden van de kapitalisten”. Wij zeggen dit ook maar dan om de crisis aan te grijpen om een andere maatschappij op te bouwen. Collectivering van de productiemiddelen in een overwegend diensteneconomie ruikt te veel naar etatisme, en een ongrijpbare bureaucratie zonder dat het volk daarop enige zeggingschap heeft, zoals de ervaringen leren.

Er zijn alternatieven voor de crisis. Wijlen Toon Roosens (1929-2003), huisideoloog van het links flamingantisme, zegde het al: er is slechts één machtscentrum voor het volk, en dat is de democratische nationale rechtsstaat”. De groei van het volk naar een potentieel heersende klasse kan niet op supranationaal niveau, dat is een hersenschim. Het ideologische en cultureel proces speelt zich af binnen de natie, de nationale cultuur, bij ons op Vlaams niveau. De strijd voor socialisme in de 21e eeuw is ondermeer de strijd voor de democratisering van de economie waarin de soevereiniteit van het volk hersteld wordt. Ten koste van de aandeelhouders van geprivatiseerde bedrijven waar het privaat winstmotief geldt en niet het belang van het volk. (in sommige landen is geprivatiseerd water duurder dan Coca-Cola). Democratisering, waarin de nationale staat (en vnl. zijn verkozen organen en openbare dienstverlening) zeker een essentiële rol speelt, maar ook het sociaal middenveld zoals vakbonden, ondernemingsraden, consumentenorganisaties, milieuorganisaties, rechtshulp, patiëntenorganisaties, groepspraktijken van dokters, van advocaten, met inspraak en voor hun domein gedeelde beslissingsbevoegdheden met de verkozenen des volks. Economische democratie betekent ondermeer een Vlaamse publieke bank (cfr. ASLK) die de Vlaamse spaargelden aanwendt voor een duurzame, ecologisch vriendelijke diensteneconomie. Het grote Vlaamse spaaroverschot en de grijze massa moeten in de eerste plaats aan de Vlaamse bevolking ten goede komen. Sleutelsectoren zoals energie, openbaar vervoer en sociale zekerheid moeten onder democratische controle komen, de coöperatieve bedrijfsvorm is een belangrijk onderdeel van het economisch leven. Er moet aan inkomensherverdeling gedaan worden, met een rechtvaardige fiscaliteit, bestrijding van fiscale paradisijsen. De strijd tegen de armoede mag geen paternalistische liefdadigheid worden, maar verloopt via het pad van de politieke actie tegen de overmatige, opgestapelde rijkdommen in exotische belastingsparadijsen. België is tot op zekere hoogte ook een paradisijs, het eldorado voor grote fraudeurs, het is een falende staat. Tegelijk moet de cultureel-ideologische strijd aangegaan worden, om het ‘autistische’ individualisme en consumentisme, de ‘calculerende burger’ van het volkskapitalisme te vervangen door een gemeenschapsvormende cultuur.

Moeten de vakbonden rechtspersoonlijkheid krijgen? Wat denk je van de interne democratie, de participatie binnen de vakbonden?

M.D.: Het is de oude droom van liberalen en van rechts om via de rechtspersoonlijkheid de vakbonden te kortwieken, en hen bij stakingen financieel kapot te procederen. In geval van problemen kan een vakbondslid of –verantwoordelijke steeds gedagvaard worden en volstaat het huidige strafwetboek. Wat de interne democratie betreft ken ik alleen mijn eigen centrale, de BBTK. Wat informatie betreft, liggen er in het secretariaat rekken vol brochures over de belangrijkste sociale thema's, er zijn de vakbondsbladen. Voor sociale dienstverlening volstaat een telefoontje om een afspraak te maken. De participatie van de leden aan de vakbondswerking zou echter beter kunnen. Vooral om mensen weerbaar te maken voor het blinde en onverschillig individualisme ten aanzien van de grote sociale en milieuproblemen die zich stellen. Zoals in elke grote organisatie speelt de "ijzeren wet van de oligarchie" en duiken af en toe schandalen op die uiteraard schade aanrichten aan de geloofwaardigheid van de vakbonden. We verwijzen bijv. naar het grote schandaal van de perikelen van het ACW met Arco en Dexia. Het zijn de zure vruchten van een arbeidersbeweging die het kapitalisme heeft omarmd en alleen de scherpe kantjes wil afvijlen. Of de nauwe vervlechting van de top van de vakbondsbureaucratie met het Belgische establishment, of de te grote greep van de sociaal- democratische politiek die de onafhankelijke werking van het ABVV afremt.

De huidige top van de vakbonden ziet geen heil in de ontmanteling van de Belgische staat. Hoe verklaar je dat? En wat denken de militanten, volgen ze hun top?

M.D.: De leiding van de traditionele arbeidersbeweging heeft inderdaad gekozen voor de verdediging van de bestaande Belgische staatsstructuur. Door meer dan honderd jaar strijd heeft zij zich in deze staat een stevige positie verworven. Niet zozeer de basis verdedigt deze structuur maar een grote groep van kaders die dank zij deze positie allerlei comfortabele posities bekleden in het uitgebreide netwerk van openbare en gesubsidieerde overheden en diensten. De traditionele vakbonden vrezen dat met de uitkleding en verdwijning van de Belgische staat hun verworven posities op de helling komen te staan. Jammer is dat de vakbonden doof blijven voor verdere discussies over de hervorming van de staat. Vaak wordt gezegd, dat het verdwijnen van België het draagvlak voor de sociale zekerheid zou versmallen. Maar als je dit doortrekt zouden alleen grote landen de beste sociale zekerheid hebben. Dat is niet zo. Want een sociaal zekerheidssysteem is bij uitstek een politieke kwestie, een strijd voor een maatschappijkeuze en daar heeft de grootte van een land weinig of niks mee te maken.

Bij de militanten is de mentaliteit ongetwijfeld verschillend van vakbond tot vakbond en zelfs van centrale tot centrale. Een nationaal secretaris van de ABVV- metaalcentrale Herwig Jorissen bijv. denkt anders over de staats hervorming dan de meeste van zijn collega's en wil niet dat de Vlaamse linkerkant zich blijft verschuilen achter de rug van Waals socialisme. Volgens hem leidt dit – terecht - naar marginalisering in Vlaanderen. Bij het ACV zijn er om historische redenen meer vlaamsvoelende militanten die vandaag voor de N-VA stemmen. In Brussel bijv. heeft de christelijke vakbond statutair gezien het recht om apart te vergaderen tussen Nederlandstaligen (ACV) en Franstaligen (CSC). Over het algemeen blijft het een groot taboe. En de ultraliberale programma's van de V-partijen spelen in de kaart van diegenen in de vakbondstop die blijven zweren bij de Belgische status quo.

Wat is jouw standpunt als vakbondslid tegenover de Vlaamse beweging? Waarom is er, enkele vroegere pogingen niet te na gesproken, nooit of weinig convergentie geweest tussen sociale en Vlaamse strijd? Hoe schat je die situatie in?

M.D.: Ik zou het niet zo minimalistisch bekijken. In de geschiedenis zijn talloze pogingen geweest door invloedrijke personaliteiten die hun bijdrage hebben geleverd aan de ontwikkeling van Vlaanderen. Juist omdat bij hen sociale strijd en Vlaamse strijd samengingen. In het jonge België, al in de 19e eeuw, ging sociale en Vlaamse strijd samen, denk aan Emiel Moyson, Jacob. Cats, Jan Pelerring, Cesar De Paepe,...Karl Marx verbleef een aantal jaren in Brussel, kende passief Nederlands en had oog en sympathie voor de Vlaamse verzuchtingen. Hij vond het 'Vlaams' zo belangrijk dat hij het één van de zes belangrijke Europese talen beschouwde die in aanmerking kwamen om zijn Communistisch Manifest te vertalen. We verwijzen naar socialisten zoals een Hendrik Fayat (Rode Leeuwen), Camille Huysmans, allemaal belangrijke figuren waarin hun sociale en Vlaamse strijd samenging. We denken aan Vlaamsgezinde christen- democraten zoals een Hendrik Heyman, de priesters Adolf Daens en Jozef Cardijn, de sociaal en Vlaams bewogen Daensistische beweging,... En ook communisten zoals een Jef Van Extergem en Bert Van Hoorick van de "Vlaamsche Kommunistische Partij" in de jaren dertig van vorige eeuw. Hun antifascistisch verzet eindigde in de Duitse concentratiekampen, met voor de eerste de dood en de tweede de terugkeer, ...Allemaal hebben ze een grote bijdrage geleverd aan de ontwikkeling van het Vlaamse volk door de culturele strijd van het Vlaamse volk en de strijd voor sociale ontvoogding te zien als de vingers van één vuist! Wel is het zo dat het sociaal-flamingantisme in de Vlaamse- en de arbeidersbeweging nooit zo sterk is geworden dat het een zelfstandige beweging kon worden. En dat is te betreuren. Nochtans zijn er sinds kort ernstige pogingen van de jongere

generatie om de gecombineerde sociale én Vlaamse strijd organisatorisch beter uit te bouwen. We denken aan de hernieuwde beweging van het Priester Daensfonds vzw, de Vlaamse Socialistische Beweging V-SB, het maandblad Meervoud, de Sociaal-Flaminganten (SFL),...Het zijn kleine maar goed gestructureerde initiatieven. De grote massabewegingen zoals de vakbonden enerzijds en de Vlaamse beweging anderzijds zijn als twee coninckskinderen langs beide oevers van de rivier waarvoor het water alsnog te diep is.

Is er nog een rol weggelegd voor de Vlaamse beweging? Hoe zie je dat? Of stel je die rol fundamenteel in vraag nu de politieke mandatarissen in het Vlaams Parlement die rol zouden kunnen overnemen?

M.D.: Een beweging zonder politieke vertaling is steriel, maar een politieke klasse zonder beweging is als een generaal zonder leger. Democratische doelstellingen behaal je niet alleen met verkiezingen, dat is de weg naar de participatie, een brede gemobiliseerde beweging is even noodzakelijk. Wie als politieke klasse geen beweging wil, zegt in feite dat hij zijn doelstellingen opdoekt. Het is dan ook onbegrijpelijk dat een Bart De Wever, het nuttig acht af te geven op de rol van de Vlaamse beweging. Er is nog veel werk in Vlaanderen. Een soeverein en solidair Vlaanderen is nog niet voor morgen! We zijn nog niet zover dat de Vlaamse onafhankelijkheidsbeweging 1 miljoen mensen kan op straat brengen zoals de Catalanen en Basken dat kunnen of, met een gedetailleerd plan, een referendum kan organiseren zoals in Schotland! Een beweging heeft de belangrijke functie om het sociaal draagvlak op te bouwen om de politieke doelstellingen te bereiken. Maar het gaat dieper. Vorming, betogingen en acties bevorderen de discussie en de bewustwording. Acties en betogingen stimuleren de onderliggende idee dat door samen te werken men aan machtsopbouw kan doen. Voor krachtige, volhardende massabewegingen kan een politieke klasse niet ongevoelig blijven zo leert de actuele geschiedenis.

Wat is jouw standpunt over de defederalisering van het sociaal overleg en de sociale zekerheid? Belet fiscale autonomie solidariteit? Hoe breed en diep zie je de solidariteit?

M.D.: Wie voor volwaardige zelfstandigheid van Vlaanderen gaat moet aanvaarden dat in die autonomie ook het belangrijke aspect van de sociale zekerheid moet worden opgenomen. De specifieke sociaal-economische situatie van Vlaanderen en de cultuur van een natie bepalen de programmatische inhoud van het sociaal overleg en de uitbouw van de sociale zekerheid. Er is gedurende voorbije jaren heel wat kennis verzameld hoe dit in zijn werk moet gaan. Ik verwijs naar gedetailleerde studies van bijv. het AK-VSZ, het Aktiekomitee Vlaamse Sociale Zekerheid. Ik verwijs ook naar het

uitstekend werk van ex-N-VA- Senator Prof. Danny Pieters (KUL) die in zijn boek “Onze Sociale Zekerheid, anders en beter” (2009) een totaal andere benadering heeft dan de neoliberale van deze partij (het is dan ook niet verwonderlijk dat zijn boek in de vergetelheid is beland). Het argument van de traditionele vakbonden dat je dan de solidariteit opgeeft gaat niet op. Waarom zou solidariteit aan de staatsgrenzen stoppen? De vakbonden steunen volop de oprichting en de strijd van de vakbonden aan de andere kant van de wereld. Waarom zou er dan geen solidariteit tussen burens zoals Wallonië en Vlaanderen kunnen bestaan? Zeker als we weten dat Wallonië één van zonet de belangrijkste economische partner van Vlaanderen is.

André Renard zag indertijd in de gewestvorming een middel voor eigen regionale structuren in Wallonië, voor een zelfstandig economisch-financieel beleid. Hoe komt dat die drang naar autonomie in Wallonië is stilgevallen?

M.D. : Ik verwijs graag naar wat wijlen Toon Roosens (1929-2003, lang de huiseideoloog van het sociaal flamingantisme), stelde in zijn analyse naar aanleiding van de publicatie van zijn Marshallplan voor Wallonië in 1998. Hij zegde dat de Waalse politieke klasse werd gevormd in de strijd tegen het Belgisch establishment. De Waalse politieke klasse heeft zich geïdentificeerd met haar eigen volk, vooral in de naoorlogse teloorgang van haar economie. Wanneer Wallonië het Belgische status quo verdedigt is dat niet uit liefde voor België, maar uit welbegrepen eigenbelang. Wallonië eerst! Vandaar de voor Wallonië gunstige verdeelsleutels van federale gelden, de voortdurend onbespreekbare transfers van de sociale zekerheid. Roosens vindt dat de Waalse chantage volgens hem mogelijk is omdat “politiek Vlaanderen niet weet op welk been dansen zonder België. De Waalse politieke chantage is politiek legitiem. Geplaatst tegenover een Vlaamse politieke klasse die niet bereid is het Belgische kader te overstijgen, is de Waalse politieke leiding verplicht haar eigen bevolking te verdedigen binnen dit Belgische kader. Zij doet dit met brio die de grootste bewondering afdwingt”. Wij moeten zoveel mogelijk ernaar streven rechtstreeks met Wallonië samen te werken in een gezamenlijke win-win situatie los van de Belgische ‘valkuilen en schietgeweren’. Sociaal flaminganten werken daar aan. Ondermeer door vandaag te werken aan de actualisering van het Marshall-programma van Toon Roosens. Ook de Vlaamse Socialistische Beweging publiceerde enkele jaren geleden een gezamenlijke verklaring met Waalse regionalisten.

Hoe sta je tegenover de idee van een onafhankelijk Vlaanderen of van een deelstaat met maximale autonomie? Wie zie je dan als tegenpool optreden tegen wat velen als een (neoliberale) onderstroom omschrijven? Is de rol van de Vlaamse beweging dan uitgespeeld? Zie je nieuwe

uitdagingen? En welke rol bedeede je de arbeidersbeweging daarin?

M.D.: In wat voorafging mag duidelijk zijn dat maximale autonomie voor Vlaanderen een legitiem, democratisch na te streven doel is. Maar dan moeten we een Vlaamse politieke klasse hebben die dat ook werkelijk wil en een echte Vlaamse volksbeweging. Louter op electorale scores rekenen dreigt ons snel te doen verzanden in het drijfzand van de participatie en rotte compromissen (cfr. het boek van de Gravensteenwerkgroep "Land op Tweesprong"). In dit verband kan fundamentele kritiek gegeven worden op de 6e staatshervorming die recent werd goedgekeurd. (we verwijzen in dit verband naar de persmededeling van de Vlaamse Volksbeweging, 20 december jl.). Een zelfstandig Vlaanderen mag echter niet het Vlaanderen van de rijke parvenu's worden en de Vlaamse werkende bevolking als de hardwerkende koelies, die vooral moeten zwijgen met minimale sociale zekerheid en sociale dienstverlening, met de strijd tegen misbruiken die verward wordt met de jacht op de werklozen zonder vooruitzicht op een serieuze baan, met de jacht op armen en burgers (GAS-boetes). Ook de sociale dumping in de geest van de EU, het VOKA willen we niet in het Vlaanderen dat wij voor ogen hebben. Daarvoor is de uitbouw van een sterke sociaal Vlaamsgezinde beweging het enige alternatief om de eisen van een Vlaamse zelfstandigheid te verbinden met de eisen voor sociale ontvoogding van het Vlaamse volk. Een grote taak is weggelegd om een sociale, linkse tegenbeweging op gang te brengen in het Vlaams-nationalisme en de sociale- en arbeidersbeweging warm te maken voor onze standpunten waarvan solidariteit én soevereiniteit de belangrijke peilers zijn.

Miel DULLAERT

Geboren (°1948) in een christendemocratisch arbeidersgezin met studies aan de Faculteiten St-Ignatius Antwerpen en licentiaat KULeuven - Sociologie. Post-'68-periode, actief in maatschappijkritische groepen in en rond de vakbond, KWB, Wereldwinkel, jeugdhuisen. Dit alles begin de jaren zeventig in een periode van nieuwe sociale bewegingen, bevrijdingstheologie, dekolonisatiebewegingen, Vietnamoorlog, anti-apartheidsstrijd, KWB-manifest over de onderneming. Sinds 1975 lid van het ABVV- BBTk en van de KP (tot 1992). Via Jef Turf in 1978 aangetrokken als redacteur voor het weekblad De Rode Vaan tot 1992. Daarna medewerker aan het maandblad Meervoud, en actief in verschillende progressieve flamingantische groepen w.o. V-SB (Vlaams- Socialistische Beweging), SFL(Sociaal Flamingantische Landdag), het Priester Daensfonds vzw.

De Partij van de Arbeid heeft de wind in de zeilen; daarover is zowat iedere commentator het eens. Over heel Vlaanderen gesproken ligt de partij volgens de peilingen dan misschien nog enkele procenten verwijderd van de kiesdrempel, maar in Brussel en Antwerpen ziet het ernaar uit dat de 5% gehaald zal worden. In Wallonië – de PvdA is immers een binationale partij – lijkt de kans zelfs heel groot dat er in mei enkele 'Amadezen' naar het Waals en Federaal Parlement zullen worden gestuurd. Zelfs het nationaal parlement en de Brusselse Hoofdstedelijke Raad lijken erin te zitten.

Het lijkt geen twijfel dat deze evolutie in de Lemonnierlaan niet alleen hoopvol wordt onthaald, maar ook voor enige onwennigheid zorgt. Blijkbaar geneert de PvdA-top zich voor de oneerlijke concurrentie die ze de andere partijen aandoet, en heeft ze in een blijk van fair-play (of is het misschien om niet lui te worden?) ervoor gekozen zich een overbodige handicap aan te meten. Althans, wij kunnen op geen enkele andere manier de keuze van de PvdA (en diegenen die zij toestaan hun lijst wat meer kleur te geven, zolang zij de naam van hun organisaties maar niet vermeld willen zien staan in de naam van de lijst) om bij de verkiezingen voor de Brusselse Hoofdstedelijke Raad enkel een Franstalige lijst in te dienen en daarbij de Nederlandstalige kiezers op te roepen om voor deze Franstalige lijst te stemmen, rationeel verklaren. Dankzij het feit dat de kleinste officiële taalgroep bij de verkiezingen voor de Brusselse Hoofdstedelijke Raad (in de praktijk de Nederlandstalige) op een gewaarborgde minimumvertegenwoordiging van 17 zetels kan rekenen, zou de PvdA veel minder stemmen moeten halen om haar eerste Brusselse verkozenen te behalen mocht zij enkel een Nederlandstalige lijst indienen en alle sympathisanten van de partij, ongeacht hun moedertaal, op die lijst stemmen. Sterker nog: mocht dit in 2009 (toen de partij niet kon rekenen op dergelijke gunstige peilingen) zijn gebeurd, dan had de partij 7,78% van de 'Nederlandstalige' stemmen gehaald en die eerste zetel waarschijnlijk reeds binnen hebben gehad.

Petje af dus voor de galanterie van de PvdA, die ervoor kiest minder vertegenwoordigers te hebben in Brussel (en dus minder invloed op het beleid dan ze zou kunnen hebben)! De enige andere verklaring die we kunnen vinden is immers dat de partij ervan zou uitgaan dat Franstaligen (in de ruime zin van het woord, zoals dat bij *bons belges* gebruikelijk is) minder over de openheid van geest beschikken om op een lijst van een andere taalrol te stemmen dan Nederlandstaligen. Maar dat is uiteraard te absurd voor woorden...

Het gevolg is daarbij natuurlijk dat de PvdA beslist heeft dat zijn

Nederlandstalige kandidaten zo snel mogelijk hun Nederlandstalige identiteitskaart voor een Franstalige moeten inruilen, een gebaar dat niet alleen zal worden gewaardeerd door allen die zich regelmatig moeten inspannen om überhaupt Nederlandstalige documenten te bekomen, maar ook door allen die met weemoed terugdenken aan de heuglijke hoogtijdagen van het FDF...

Hoe het ook zij: voor wie men stemt, is iets wat iedereen voor zichzelf in alle eer en geweten (en verstand) moet uitmaken. Maar aangezien iedereen het erover eens zal zijn dat het goed is dat een dergelijke keuze zo bewust mogelijk gemaakt wordt, zal ook de PvdA het ons niet euvel duiden als we erop wijzen dat een stem voor de PvdA in Brussel er helaas zal toe leiden dat men de tegenstanders van de (effectieve, en niet enkel papieren) tweetaligheid van Brussel een extra argument in handen wordt gegeven: "Kijk maar: de verkiezingen hebben opnieuw aangetoond dat het aantal Nederlandstaligen steeds maar afneemt. Men moet dus niet teveel eisen en 'realistisch blijven'." Of de PvdA'ers, eens verkozen, zich ondanks alles zullen inspannen om de taalwetten te doen naleven dan wel of ze zich inschrijft in de politiek-Franstalige visie van een Brussel als jachtgebied van de Franstaligheid met wat randanimatie voor Nederlandstaligen, zal de toekomst uitwijzen, maar de sterren staan alvast niet goed.

Ook de visie van de PvdA, dat het Nederlandstalig onderwijs moet worden afgeschaft ten voordele van een eengemaakt Brussels tweetalig onderwijs, mag zorgen baren. Immers, in naam van het experiment verklaart zich bereid om datgene te vernietigen wat Geert van Istendael (iemand die niet bekend staat als een rabiate Vlaams-nationalist) terecht bestempeld heeft als "[de tweetalige school in Brussel](#)", nl. de Nederlandstalige school: "Vandaag leveren honderden leerkrachten nog steeds, in zéér ondankbare omstandigheden, een heroïsche inspanning om de kinderen Nederlands én Frans bij te brengen. Begin er maar eens aan, in klassen waar soms niet één leerling thuis Frans of Nederlands spreekt. Van die idealisten zijn de verdedigers van de tweetalige school de verraders. Deze theoretici gooien met een achteloos gebaar jaren en jaren eerlijke arbeid op de vuilnisbelt. De onderbetaalde leerkrachten die zich de pleuris werken *en die nog altijd tweetalige leerlingen blijven vormen*, zijn volgens deze vaak hooggeleerde lieden blijkbaar een zootje onnozelaars. Ik wil hier met luider stemme de lof verkondigen van alle kleuterleidsters en kleuterleiders, van alle onderwijzers en onderwijzeressen, van alle leraressen en leraren die het echte werk doen, soms met de moed der wanhoop, maar ze doen het. Iedere schooldag opnieuw."

Nogmaals, of dit alles opweegt tegen de rest van het PvdA-programma, moet ieder voor zich weten. Maar de keuze heeft er alle belang bij, helder te worden gesteld.

Sociale strijd

In Memoriam: Ferdinand De Bondt

Op 22 februari overleed te Beveren erenator Ferdinand De Bondt (ex-CVP) op 90-jarige leeftijd. Deze christen-democratische politicus (zoals er vandaag haast geen meer zijn in de christen-democratie) was een van de grote voortrekkers van de strijd van de Waaslandse polders tegen de megalomane uitbreidingsplannen van de Haven van Antwerpen. Tevens was hij ook een van de politieke vaders van het Belgische federalisme, in een tijdperk dat federalisme nog een revolutionair idee was. Hij was een van de mede-organisatoren van de Marsen op Brussel, en lang actief in de VVB. In zekere zin was hij een sociaal- flamingant in hart en nieren, hoewel hij altijd in de CVP is gebleven.

Foto: Doel2020

Er valt uiteraard heel wat aan te merken op het uiteindelijke Belgische federalisme waar De Bondt als staatssecretaris aan mee werkte onder de regering Tindemans. Een typisch Belgisch compromis, waar eigenlijk niemand echt gelukkig mee was, en waar we vandaag nog steeds kwalijke gevolgen van dragen. De Bondt protesteerde zelf sterk tegen vergaande bevoegdheden voor de (voorloper van de) Franse Gemeenschap in Vlaams-Brabant, wat hem tenslotte zijn functie als staatssecretaris kostte.

De Bondt speelde een belangrijke rol in de strijd tegen de havenuitbreidingen op de Linkerscheldeoever. De eerste plannen voor de industrialisering van de Waaslandse polders dateerden van 1963, amper enkele jaren nadat op de rechteroever al vier dorpen waren afgebroken. Met een heel sterke dossierkennis trok hij ten strijde tegen de verdere plannen, waarvoor volgens hem geen zinnige economische argumenten waren. Hij zorgde er onder meer voor dat de De Bondtlijn werd vastgelegd in 1978, de grenslijn in het toenmalige gewestplan dat een reeks dorpen veilig moest stellen. Als eind jaren negentig de

Vlaamse regering (met de CVP in het bestuur) beslist dat Doel en andere dorpen toch moeten verdwijnen, vertrekt De Bondt uit de partij om zich volop op de strijd voor Doel te werpen, onder andere met het mee door hem opgestarte actiecomité Doel 2020.

Veel van de rechterlijke overwinningen die het actiecomité sindsdien behaald heeft zijn te danken aan de inzet en de sterke dossierkennis van Ferdinand De Bondt, die keer op keer de (non-)argumenten van de Vlaamse regering met feiten wist te weerleggen. Met het overlijden van De Bondt verliezen de Waaslandse polders (en Vlaanderen in het algemeen) een belangrijke steunpilaar, maar dat mag natuurlijk niet het einde van de strijd betekenen: De Bondt laat een sterke en solidaire beweging na die zich al lang niet meer beperkt tot Doel en de polders zelf, maar op de steun van heel wat mensen in heel Vlaanderen kan rekenen.

Ondanks het onverzettelijke afbraakbeleid van de Vlaamse regering blijft Doel zich verzetten.

Elf

Nieuw Europees Arbeiderscongres in aanloop naar de verkiezingen

Op 16 en 17 maart 2013 namen 160 vakbondsleden, vakbondsverantwoordelijken en geëngageerde militanten in arbeidersbewegingen uit 13 Europese landen deel aan een Europees Arbeiderscongres in het Catalaanse Tarragona. Ze gaven allen gehoor aan de oproep van verschillende vakbondsleden uit de Spaanse staat om *“een vrij debat te voeren met één enkel doel: op een gecoördineerde wijze, in elk van onze landen, een bijdrage te leveren tegen de obstakels die gecreëerd worden tegen de totstandkoming van een eenheid [van de arbeidersklasse]. Om de moordzuchtige plannen van de Europese Unie en haar verdragen af te schaffen! Tegen de dictatuur van de trojka”*, gelanceerd daags na de algemene betoging van 14 november 2012 waartoe de twee grootste vakbonden van de Spaanse staat, CCOO en UGT, opgeroepen hadden.

Op het eind van dit congres verbonden de afgevaardigden zich ertoe om onder meer al het mogelijke te doen om tot een betere samenwerking te komen tussen de Europese arbeiders en te hameren op de onafhankelijkheid van de arbeidersbeweging. *“Dit is de weg die we moeten bewandelen om de arbeiders en de volkeren van de ramp te redden die hen boven het hoofd hangt en reeds bedreigt. Dit is de weg om te komen tot de eenheid van de werklieden en hun organisaties, de jeugd, de onderdrukte volkeren. Zo (...) smeden we de eerste schakels van een authentieke vrije eenheid van volkeren en vrije naties van gans Europa, vrij van elke verbondenheid met de trojka, de Europese Unie en het IMF, vrij om in alle onafhankelijkheid de rechten en garanties van het werkvolk te verdedigen.”*

In oktober vorig jaar besloot het nationaal bureau van de Parti ouvrier indépendant (POI), een Franse partij die opgericht werd in 2008 en een onderdak biedt aan verschillende politieke stromingen (anarcho-syndicalisten, socialisten en communisten), om dit jaar een nieuw congres te organiseren, wat tijdens het weekend van 1 en 2 maart 2014 plaatsvond. Hiermee wenst de partij bij te dragen tot een nauwere samenwerking tussen de werklieden en hun respectievelijke organisaties, in alle onafhankelijkheid en boven partij- of vakbondsbelangen in heen, in het voordeel van een gezamenlijke strijd: tegen het keurslijf van de Europese Unie, het Europees Parlement en de verdragen die de instellingen opleggen aan de volkeren zonder hen enige democratische inspraak te geven, tegen alle obstakels die de werklieden beletten om zich gezamenlijk te organiseren en tegen de dictatuur van de trojka, met als doel om zo snel mogelijk een tegenoffensief te organiseren.

“Le capitalisme porte en lui la guerre comme la nuée porte l'orage”

Het startschot van de conferentie werd gegeven in de Parijse Bourse du Travail, voor het standbeeld van de Franse socialistische politicus Jean Jaurès, auteur van bovenstaand citaat en vermoord in 1914 omdat hij zich verzette tegen het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog. Verschillende ondertekenaars van het manifest van Tarragona zaten de zitting voor.

Claude Jenet en Jean Markun, twee van de vier nationaal secretarissen van de POI, heetten de 140 aanwezigen uit 19 verschillende landen (waaronder Turkije, Cyprus en Oekraïne) welkom en wezen al gauw op de noodzaak van een nauwe samenwerking tussen de Europese werklieden om tegenwerk te bieden tegen de crisis en de Europese instellingen die deze in de hand werken en in hun eigen belang verder propageren. Beiden riepen eveneens op tot steun aan de oproep van de grote Franse vakbondscentrales CGT en CGT-FO om op 18 maart te mobiliseren tegen het zogeheten verantwoordelijkheidspact van de Franse regering met de bedrijfswereld dat een deel van de verworven rechten van de werkende bevolking en de sociale zekerheid op het spel zet. Instructies die volledig op de lijn zitten van wat Europa wenst en die president François Hollande (PS) blindelings volgt. Op Europees niveau moet er, aldus hen, ook niet veel verwacht worden van het Europees Vakverbond, dat niet uitgaat van de klassenstrijd en internationalisme maar net gebaseerd is op het consensusmodel en meegaat in de vernietigende maatregelen die de lidstaten door Brussel opgelegd krijgen. Voor hen heeft de conferentie van vorig jaar dan ook niets aan actualiteit ingeboet en is het meer dan ooit noodzakelijk om een internationale coördinatie van werklieden op poten te zetten en samen te werken.

Naast hen zaten de Duitser Heinz-Werner Schuster, voorzitter van de arbeiderscommissie van de SPD van Düsseldorf, de Roemeen Constantin Cretan, vakbondsleider van de Roemeense mijn- en energiesector, en de Catalaan Jordi Salvador Duch, algemeen secretaris van de UGT van Tarragona. Allen spraken ze over de problemen in eigen land die het gevolg zijn van het Europese afbraakbeleid, de nationale regeringen die blindelings instemmen met de Europese agenda en die deze scrupuleus uitvoeren, en in het licht hiervan de noodzaak voor een onafhankelijke arbeiders- en vakbonds beweging om hiertegen te ageren. Ze waarschuwden voor de druk en de clichés die zij dagelijks moeten aanhoren omdat zij hun stem verheffen tegen Europa: populistten, eurosceptici, racisten, dat zij tegen de Europese vrede zouden zijn en zo veel meer. *“Wij hebben het recht om een eurokritische campagne te voeren, zelfs in linkse kringen. (...) Wie willen ze misleiden, wij die dagelijks kreunen onder hun crimineel politiek beleid?”*, aldus de Catalaanse vakbondsman. Hij sloot zijn betoog af in zijn Catalaanse

moedertaal: *“Lang leve de arbeidersstrijd en de verbroedering tussen de volkeren!”*

“Sans la république, le socialisme est impuissant. Sans le socialisme, la république est vide”

In totaal gaven 47 vertegenwoordigers van hun arbeidersbeweging uit de verschillende landen een vaak emotionele interventie over de problemen in eigen land en de verwoestingen van de economische crisis, geleid en vorm gegeven door het kapitaal onder leiding van de eigen regeringen en het establishment. Zonder enige uitzondering kunnen we stellen dat de opgesomde problemen overal hetzelfde zijn, weliswaar in licht verschillende gradaties afhankelijkheid van het land: een toenemende vernietiging van de openbare diensten, privatiseringen, werkloosheid, snel toenemende polarisatie tussen arm en rijk... allen gevolg van de dictatuur van de trojka waaraan geen enkele Europeaan ontsnapt.

Opvallend was de weergave van een vakbondsverantwoordelijke uit Oekraïne over de situatie op Majdan, die waarschuwde voor het oprukkende gevaar van extreem-rechts binnen de nationale revolutie die alles behalve in het belang is van de inwoners. Zo beletten nationalistische militairen onder meer de vakbonden om op het plein tussen te komen en gaven ze duidelijk te kennen dat de revolutie voor hen niet ging om sociale rechten te bekomen. Krachten die niets te maken hebben met de arbeidersklasse lijken de macht te nemen, en hij riep iedereen dan ook op om het klassenbewustzijn van de werklieden te ondersteunen en te strijden tegen de extreem-rechtse krachten van de revolutie. *“Enkel internationale solidariteit kan de Oekraïense bevolking redden”*, aldus de vakbondsman.

Ook Catalonië werd vertegenwoordigd door een syndicalist die alle volkeren die kreunen onder het dictaat van de trojka opriep om samen te strijd aan te gaan. Willen volkeren zichzelf beschermen tegen de EU, dan hebben ze nood aan soevereiniteit. *“Enkel soevereine volkeren kunnen de strijd aangaan en veranderingen teweegbrengen.”* Het opmerkelijke oog zag dat een aantal Belgische leden van het Eenheidscomité/Comité Unité zich maar ongemakkelijk op hun stoel bewogen bij het horen van deze stelling. Binnen de Spaanse staat werkt het neo-franquistische bewind ook mee aan een actieve onderdrukking van vakbondsleden. Zo hield een andere spreker een internationale oproep voor steun aan acht syndicalisten van het Madrileense Airbus die aanzien tegen een gevangenisstraf van in totaal meer dan 66 jaar (elk 8 jaar en 3 maanden) omdat ze hun stakingsrecht uitgeoefend hebben na de algemene staking van 29 september 2010 tegen de hervorming van het arbeidsrecht, dit op basis van het beruchte artikel 315.3 van het Spaanse

strafrecht.

Op het eind van het congres konden de aanwezigen een gezamenlijke tekst ondertekenen waarin er verwezen wordt naar de verschillende debatten en waarin ze verklaren niet mee te willen gaan in het Europese afpersingsverhaal waarbij de EU-vertegenwoordigers en de 28 regeringen de kiezer slechts één keus geven: óf kiezen voor hen, óf voor de chaos. Alsof er geen andere keuze mogelijk is! Integendeel, de ondertekenaars kiezen resoluut tégen dit Europa en zijn verdragen, en vóór een internationale samenwerking van de werklieden om een eind te brengen aan het leed die de volkeren reeds jarenlang ondergaan.

Een noodzakelijk congres... dat smeekt om een vervolg

Voor alle aanwezigen waren, naast het alomtegenwoordige Europese beleid en het kapitaal, de traditionele partijen kop van jut, in het bijzonder zij die zich 'links' of 'sociaal-democratisch' noemen en die deel uitmaken van het politieke establishment, het verwoestende systeem in stand houden en daardoor ook mee promoten.

Vast staat dat het verzet in en tegen Europa de voorbije twee à drie jaar alsmaar lijkt toe te nemen. Toegegeven, rijkelijk laat, maar dit neemt niet weg dat het verzet gaande is. Een verzet dat zich ongetwijfeld zal laten voelen op het resultaat van de Europese verkiezingen op 25 mei en dat niet noodzakelijk in het voordeel van de werklieden en de democratie zal zijn. Dit is echter nog lang niet genoeg. De huidige Europese politiek en alle instellingen die ermee verbonden zijn moeten absoluut verworpen worden willen we hoop hebben om hier iets van verandering in te kunnen brengen. De werklieden moeten geen angst hebben om zich hun klassenorganisaties en -tegenstellingen opnieuw toe te eigenen. Enkel op die manier en als vrije volkeren kunnen zij de wereld heropbouwen, in een geest van internationalisme en solidariteit, in het belang van iedereen. Een project dat de V-SB ten volle onderschrijft.

Colofon

KALENDER

29 Maart, vanaf 21u: Café de Put opent het café opnieuw haar deuren.

Café de Put is een initiatief dat uitgaat van De Derde Generatie. Het brengt de 3G activisten, sympathisanten, en vrienden bij elkaar. In Café de Put kan u genieten van menig bier of iets non-alcoholisch. Soms vliegen de pannekoeken met bruine suiker er ook rond uw oren, en een streepje (live) muziek is meestal ook wel aanwezig ;-)
Oud Arenberg 118, 9130 Kieldrecht

30 maart: Internationale Manifestatie Ja, Sí, Bai, Yes!

Op zondag 30 maart komen Schotten, Vlamingen, Basken, Catalanen en andere Europese volkeren naar Brussel afgezakt om hun stem te laten horen voor het zelfbeschikkingsrecht der volkeren. Grijp deze kans aan om met extra kracht te eisen dat Vlaanderen de toekomst in eigen handen neemt! Om 11u, Jubelpark Brussel

1 april: Catalonië, 1714-2014. Van nederlaag tot heropstanding ...

In de reeks over Vlaanderen en/in de Europese regio's, organiseert vtbKultuur afd Kortrijk op dinsdag 1 april om 20 u in het Erfgoedhuis in Kortrijk een lezing over de geschiedenis, het erfgoed en de actuele evolutie van Catalonië.
om 20:00 in Kortrijk, Erfgoedhuis, Onze-Lieve-Vrouwestraat 45

Newroz-benefiet 5 april

Op zaterdag 5 april organiseert o.m. het Koerdisch Instituut Brussel een Newrozbenefiet voor Rojava (West-Koerdistan, in het noorden van Syrië). Er wordt gezorgd voor een Koerdisch buffet, muziek, dans en folklore. Alle opbrengst gaat naar humanitaire projecten in Rojava. Plaats: GC Ten Noey in Sint-Joost-ten-Node.
Praktisch: inkom 15 EUR. inschrijven via koerdisch.instituut@skynet.be.

Lidmaatschap

De lidgelden: €8 voor werkenden, €5 voor studenten en niet-werkenden.

Een radicaal links en soevereinistisch alternatief is broodnodig. Wij rekenen op jou!
Bouw mee aan een Vlaams en links alternatief voor de 21ste eeuw!

Voor vragen: info@v-sb.net

T-shirts

Kostprijs: €8, in verschillende maten.
Meer info: secretariaat@v-sb.net
IBAN: BE06 9795 9442 7422
BIC: ARSPBE22

in voorraad:
"V-SB t-shirt"
"Vlaanderen Tegen Racisme"
"Ik ♥ van Brussel"